

Disney

Lees ook in de A Twisted Tale-serie:

EEN EEUWENOUDE VERHAAL

Een
nieuw
begin

A TWISTED TALE

LIZ BRASWELL

VERTAALD DOOR SANDRA C. HESSELS

BIG BALLOON
PUBLISHERS

Proloog

De maan hing hoog aan de hemel en wierp haar witte licht op de stad, net zo fel als de zon dat volgens de verhalen deed in noordelijker gelegen gebieden. Witte huizen gebouwd van zongedroogde kleistenen glommen als de kiezels van afgelegen stranden. De gouden, uivormige koepels van de hoofdstad glinsterden als een droom tegen een achtergrond van lichte duinen en een donkere leegte vol sterren.

De hitte van de dag had zich inmiddels weer teruggetrokken in de woestijn en de stad die een warme namiddag in een sluimer had doorgebracht begon nu eindelijk weer te bruisen van leven. Mensen trokken de straat op om thee te drinken en te roddelen, te lachen en vrienden te bezoeken. Voor de deur van cafés speelden oude mannen *shatranj*, een strategisch bordspel, en kinderen bleven op tot ver na hun bedtijd en speelden hun eigen spelletjes op de stoep. De avondkooplieden verkochten snuisterijen en ijsjes met rozensmaak. Zo in het maanlicht was het leven in Agrabah luidruchtig en uitbundig.

Dat wil zeggen, niet overál in Agrabah.

In een ander deel van de stad bleven de straten zo stil

als de schaduwen en zo zwart als de dood. Geen van die vrolijk geklede mensen zou zich hier veilig wanen. Zelfs de bewoners van deze buurt bleven liever binnen of hielden zich op in de onopvallende steegjes en geheime doorgangen die overal te vinden waren, uit de buurt van de hoofdstraten. De ooit witte muren van de gebouwen waren vuil en zaten vol putten en de modder waarmee de stenen onderlaag was afgedekt bladderde in dikke plakken af. Half afgebouwde houten constructies vormden het enige bewijs van de droom van een voormalige sultan om deze buurt op te knappen, de straten breder te maken en water aan te voeren. Nadat hij was vergiftigd, was dat hele project gestaakt. Nu stonden alleen nog de geraamtes van zijn grootse plannen overeind, waar de woestijnwind fluitend doorheen blies alsof het skeletten waren die nog aan een galg bungelden.

Deze wijk was de thuisbasis van de Straatratten.

Hier woonden dieven, bedelaars, moordenaars en de allerarmsten van de stad. De kinderen die niemand wilde, de volwassenen die door geen mens werden aangenomen voor eerlijk werk. Allemaal hadden ze hier hun thuis. De verweesden, de pechvogels, de zieken en de afgedankten. Deze buurt toonde een heel ander Agrabah.

Tussen alle krotten en bouwvallen, de ingezakte openbare gebouwen en de weggrotende gebedshuizen stond één huisje dat er net iets beter aan toe was dan de andere. De muren van kleisteen zagen eruit alsof ze in de afgelopen tien jaar in elk geval één keer opnieuw waren gewit. In een

kapotte urn naast de deur stond een kluitje woestijnbloemen dat het nog steeds volhield doordat iemand het regelmatig kostbaar water gaf. Een echt kleed – hoe gerafeld ook – lag voor de deur, zodat bezoekers daar hun sandalen op konden achterlaten, in het onwaarschijnlijke geval dat ze sandalen bezaten.

Door een raam in de vorm van een groot sleutelgat konden voorbijgangers een vrouw zacht horen neuriën. Als ze door het decoratieve houten vensterrooster zouden gluren, zouden ze haar kunnen zien; een vrouw met vriendelijke ogen die haar lompen droeg met de elegantie van een koningin. Haar kleren waren schoon, net als de broek die ze zorgvuldig repareerde in de straal gevlekt maanlicht die door het raam naar binnen scheen.

Opeens werd er luid op de deur geklopt. Drie keer, zeer krachtig. Niemand in deze buurt klopte zo aan. Iedereen gebruikte een onopvallend klopje, vaak in code.

De vrouw keek verrast op, legde haar werk voorzichtig neer en trok haar hoofddoek nog even recht voor ze naar haar voordeur liep.

‘Wie is daar?’ vroeg ze met haar hand op de deurkruk.

‘Ik ben het, mam,’ zei een stem.

De vrouw glimlachte vrolijk en schoof de grendel opzij.

‘Maar Aladdin toch,’ wees ze hem al lachend terecht terwijl ze de deur opende, ‘je weet best dat je...’

Ze maakte de zin niet af toen ze zag dat er vier mensen in de deuropening stonden.

Een van hen was haar zoon, Aladdin. Hij was een schriele

jongen, net als alle kinderen uit deze buurt. Zijn blote voeten, donkere huid en dikke bos haar met de zwarte kleur die hij van zijn vader had geërfd zaten onder het stof van de straat. Maar hij stond erbij zoals zijn moeder hem dat had geleerd: met opgeheven hoofd en zijn borst naar voren. Alleen in náám een Straatrat.

Zijn vrienden – áls ze dat woord al kon gebruiken – stonden op een klein afstandje naast hem te giechelen, maar leken 'm elk moment te kunnen smeren. In het geval van problemen waren Morgiana en Duban nooit ver te zoeken. Aladdins moeder klemde haar kaken op elkaar toen ze naar hun sluwe ogen keek en hun vurige verlangen zag om zich uit de voeten te maken.

Achter Aladdin stond een lange, magere man in een lang blauw gewaad met bijpassende tulband. Akram, de verkoper van gedroogd fruit en noten. Hij hield de schouder van haar zoon vast in een knokige greep die dreigde steviger te worden als de jongen alleen al dácht aan ontsnappen.

‘Uw zoon,’ sprak Akram beleefd, maar kwaad, ‘en zijn... kameraden. Opnieuw waren ze op de markt, om te stelen. Haal je zakken leeg, Straatrat.’

Op innemende wijze haalde Aladdin zijn schouders op. Daarbij keerde hij zijn zakken deels binnenstebuiten en liet hij wat gedroogde vijgen en dadels zien. Hij was voorzichtig genoeg om ze vooral niet op de grond te laten vallen.

‘Aladdin!’ zei zijn moeder fel. ‘Jij kwajongen! Het spijt me zeer, meneer. Morgen zal Aladdin de hele dag klusjes voor u doen. Wat u maar wilt. Hij kan water voor u halen.’

Aladdin wilde protesteren, maar zijn moeder snoerde hem met een veelzeggende blik de mond. Duban en Morgiana lachten hem uit.

‘Dat zouden jullie ook moeten doen,’ voegde ze eraan toe.

‘Je bent m'n moeder niet,’ zei Morgiana brutaal. ‘Je kunt mij niet voorschrijven wat ik moet doen. Dat kan niemand.’

‘Het is zeer onfortuinlijk dat je zelf niet zo'n moeder hebt als deze arme vrouw,’ sprak Akram streng. ‘Als je niet oppast eindig je nog voor je zestiende met je hoofd op een speer.’

Morgiana stak haar tong naar hem uit.

‘Kom,’ zei Duban ietwat nerveus. ‘Laten we ervandoor gaan.’

Het stel holde de nacht in. Bedroefd keek Aladdin hen na. Zijn vrienden lieten hem in de steek om de straf te ondergaan die ze alle drie verdienden.

‘Je zou er goed aan doen om hun gezelschap te mijden, denk ik zo,’ zei Akram bedachtzaam. ‘Maar jullie mogen alle drié van geluk spreken dat ik jullie heb betrapt, en niet een van de anderen. Sommige kooplieden zouden eisen dat je hand wordt afgehakt als straf voor het fruit dat je hebt gestolen.’

‘Laat me de vruchten even inpakken, zodat u alles weer kunt meenemen,’ zei Aladdins moeder die het fruit van haar zoon aannam en op zoek ging naar een geschikte doek om alles in te wikkelen.

‘Dat hoeft niet,’ zei Akram wat ongemakkelijk. Zijn ogen schoten de kleine, donkere bouwval rond. ‘Ik heb

mijn koopwaar voor vandaag toch al opgeruimd. En een hardwerkende vrouw die er zo... alleen voor staat zou niet gestraft moeten worden voor de misstappen van een ander. Ziet u ze maar als een geschenk.'

De ogen van Aladdins moeder flitsten even.

'Ik hoef uw aalmoezen niet. Mijn echtgenoot kan elk moment terugkeren,' zei ze. 'Cassim zal zijn fortuin ondertussen wel hebben verdiend en dan neemt hij ons mee naar een plek die beter geschikt is voor zijn gezin. Ik schaam me alleen voor wat hij aantreft als hij weer thuiskomt.'

'Natuurlijk, vanzelfsprekend,' zei Akram sussend. 'Ik... kijk ernaar uit hem weer te zien. Hij was altijd dol op mijn cashewnoten.'

Aladdins moeder koesterde zich in de gloed van anderen herinneringen aan haar man, hoe onbenullig ze ook waren.

Aladdins houding zakte in. Akram had zijn hand opnieuw op zijn schouder gelegd, maar nu niet met de harde grip van een boze koopman, maar om hem een nerveus klopje te geven, alsof hij medelijden met de jongen had.

Daardoor voelde Aladdin zich nog ellendiger.

'Zo, zo, is alles in orde hier?'

Een van de jongere bewakers van de markt kwam uit de duisternis tevoorschijn. Hij hield een knuppel in zijn hand en keek naar hen met een ernstige blik. 'Ik hoorde dat er een opstootje bij jouw kraam was, Akram.'

'Het is niets, Razoul,' zei de marktkoopman op de geruststellende toon waarmee hij ook tegen Aladdins moeder

had gesproken. 'Het was een misverstand en alles is inmiddels opgehelderd. Bedankt voor je bezorgdheid.'

De bewaker, wiens enige zwakke plek blijkbaar een voorliefde voor gebak was, drong verder niet aan, wat andere bewakers misschien wel zouden hebben gedaan. Hij zag de kalme, vastberaden vrouw, de sombere Aladdin en de armoedigheid van het huis.

'Goed dan, Akram, dan loop ik wel even met je mee terug naar je kraam. 's Avonds is dit geen veilige plek voor respectabele lieden zoals jij.'

'Duizendmaal dank, Razoul.' Akram maakte een korte buiging naar Aladdins moeder. 'Vrede zij met u.'

'En met u,' zei ze met een hoofdknik. 'En... dank u.'

Toen de koopman en de bewaker waren vertrokken, sloot ze vermoeid de deur en ze liet haar hand door het haar van haar zoon glijden.

'O, Aladdin, wat moeten we toch met jou?'

'Wat?' vroeg hij, inmiddels een stuk minder somber. Hij grijnsde als een dief en sprong op en neer van opwinding. 'Alles is toch goed gekomen? En kijk eens! Vanavond hebben we een feestmaal!'

Enthousiast haalde hij nog veel meer vijgen en dadels uit zijn zakken en hij legde ze in een schaal waar een klein stukje vanaf gebroken was. Uit de sjerp waarmee zijn broek rond zijn middel was gebonden toverde hij ook nog verse amandelen en gerookte pistachenoten... en vanonder het vod dat zijn hemd moest voorstellen zelfs een paar cashewnoten.

‘Aladdin!’ Zijn moeder wees hem terecht, maar moest tegelijkertijd haar best doen om niet te grinniken.

‘Maar ik heb het voor jou gedaan, mam! Je verdient iets lekkers. Je koopt nooit iets voor jezelf.’

‘Ach, Aladdin, ik heb niets nodig. Behalve jou,’ zei ze en ze sloeg haar armen om hem heen en drukte hem stevig tegen zich aan.

‘Mam,’ fluisterde Aladdin tegen haar kleren aan. ‘Ik heb gezién dat je mij het grootste deel geeft van wat we te eten hebben. Het is niet eerlijk. Ik wil gewoon voor jou zorgen.’

‘Er zijn zoveel dingen niet eerlijk, Aladdin.’

Ze deed een stapje achteruit om hem in de ogen te kunnen kijken, maar hield zijn handen nog steeds in de hare.

‘Zo zit het leven nu eenmaal in elkaar, en daarom is het zo belangrijk dat Straatratten voor elkaar zorgen. Je beschikt over een goed instinct. Je moet altijd zorgen voor je familie en vrienden. Want niemand anders bekommert zich om ons.’ Ze wachtte heel even. ‘Maar dat wil niet zeggen dat je dan maar een díéf moet worden.’

Aladdin sloeg teleurgesteld zijn ogen neer.

Ze legde haar hand onder zijn kin en tilde zijn hoofd op, zodat hij haar zou aankijken.

‘Laat de oneerlijkheid van het leven, de armoede waarin je opgroeit niet bepalen wíe je bent. Jij kiest wie je wilt zijn, Aladdin. Word je een held die zorgt voor de zwakkeren en machtelozen? Of word je een dief? Of een bedelaar, of nog erger? Die keuze is aan jóú, niet aan de dingen of mensen om je heen. Jij kunt ervoor kiezen om meer te zijn dan dat.’

Met trillende onderlip knikte hij. Hij was te oud om te gaan huilen. Nee, écht.

Zijn moeder drukte een kus op zijn hoofd en zuchtte even voor ze om hem heen liep om de vruchten te inspecteren.

‘Misschien komt het doordat je hier de hele tijd alleen zit, met je moeder,’ zei ze, deels tegen zichzelf. ‘Je hebt geen speelkameraden behalve dat stelletje nietsnutten Duban en Morgiana. Je hebt een echte vriend nodig, of misschien wel een huisdier of zo... Ja, een huisdier...’

Aladdin luisterde al niet meer.

Hij liep naar het raam en duwde het rooster opzij. Dit was het beste, het enige pluspunt van hun huis: dankzij een speling van de zigzaggende straten, een toevalligheid in het ontwerp van de stad, hadden ze vanaf hier een perfect uitzicht op het kasteel.

Hij keek naar de witte torens die in het licht van de maan nog bleker leken, naar de glinsterende uivormige koepeldaken en de kleurige vlaggen die wapperden aan torenspitsen zo puntig dat ze in staat leken de hemel te spiesen.

Jij kunt ervoor kiezen om meer te zijn dan dat.

En dat allemaal vanwege een brood

Misschien hing de maan nog wel ergens in de lucht, maar haar broer de zon heerste nu over de hemel en alles verwaagde in het felwitte licht van de zinderend hete dag. Die hitte was nog erger hierboven op het verblindend lichte, door de zon gebleekte dak.

‘En... veilig!’ zei Aladdin met een grijns. Hij hield zijn kostbare schat dicht tegen zich aan. Moeiteloos drukte hij zich met zijn andere arm een stukje op boven het ruwe gesteente van het dak om een vlugge blik over de rand van het gebouw omlaag te werpen. Hij wilde zich ervan verzekeren dat niemand hem hierboven zou ontdekken. Daarna zocht hij een plek om te zitten, ontspande hij zich en keek hij nog eens goed naar zijn waardevolle buit, voordat hij hem in twee stukken zou breken. Zijn grote, heldere bruine ogen fonkelden vol opwindning. ‘Eén heel brood. Kostbaarder dan alle koude, glinsterende edelstenen op de hele bazaar.’

Het kleine aapje naast hem kwebbelde vol verwachting.

Abu was het laatste cadeau van zijn moeder geweest. Aladdins vader was, uiteraard, nooit meer teruggekeerd nadat hij ‘zijn fortuin ging zoeken’ in het buitenland. Dat

sprookje had Aladdin sowieso nooit geloofd, dus dat was geen al te grote ontgoocheling geweest. Zijn moeder was echter bang dat hij te zeer een wildebras zou worden, te zeer een eenling zou blijven doordat hij niet in een compleet gezin opgroeide. Ze had gedacht dat hij vanzelf wat rustiger zou worden als hij een huisdier had om voor te zorgen.

Misschien had ze ergens wel gelijk gekregen...

... ware het niet dat hij nu voor hen allebéí moest stelen.

‘Zo, we kunnen lunchen,’ zei Aladdin, en hij gebaarde met het brood naar zijn kleine vriend.

‘Houd de dief!’

Abu schoot ervandoor. Aladdin sprong op.

Op een of andere manier was het de bewakers van de markt gelukt om via een ladder op het dak achter hem te klimmen. Twee van hen waren in elk geval boven gekomen, en een woedende Razoul kwam hen al achterna. Tegenwoordig droeg hij de gestreepte tulband met de zwarte onyxsteen die duidelijk maakte dat hij de kapitein van de garde was. Ondanks al hun onenigheid moest Aladdin toegeven dat de man op eerlijke wijze hogerop was geklommen.

Wat niet wilde zeggen dat Aladdin hem mócht.

‘Ik zal je handen afhakken als trofee, Straatrat!’ brulde Razoul. Hij hijgde en pufte terwijl hij zich steeds verder de ladder op hees.

Hij was vast twee keer zo kwaad door al die extra inspanning die het hem kostte om helemaal boven te komen.

‘En dat allemaal vanwege een brood?’ vroeg Aladdin

verbijsterd. Hij had er expres voor gekozen om een brood te pakken van een van de karren die volgeladen klaarstonden voor een koninklijk uitstapje: de sultan hield een picknick, hij ging weer eens op een van zijn tochtjes de woestijn in om te kunnen vliegeren, of om een andere, minstens zo belachelijke hobby te beoefenen. De sultan was zo dik, die zou een enkel brood toch nooit missen?

Maar zijn paleiswachters blijkbaar wel. En de wet stelde een beschuldiger in staat ervoor te kiezen de hand van een dief te laten afhakken bij wijze van straf.

Razouls kromzwaard zag er op dit moment opvallend glimmend en scherp uit in de zon.

Dus sprong Aladdin aan de zijkant van het gebouw van het dak.

Je kon veel van Aladdin zeggen: hij was vlug, sterk, slim, behendig, snel van geest en lichtvoetig.

Maar onbezonnen was hij niet.

Terwijl de wachters geschrokken bleven staan en zich verwonderden over wat een dodelijke en ronduit gestoorde daad leek, viel een licht nerveuze Aladdin naar beneden en greep hij zich vast aan waslijnen waarvan hij wist dat die er zouden hangen.

Al was er natuurlijk altijd het risico dat de lijnen hem niet zouden houden.

Aladdin had geluk: toen hij zijn handen uitstak, kreeg hij slechts wat schone was op zijn hoofd en liep hij wat schaafwonden op van de waslijndraad toen hij vaart probeerde te minderen. Zodra het echt te pijnlijk werd, liet hij los en

met een klap die dwars door zijn botten heen trilde en hem vast een paar blauwe plekken zou bezorgen landde hij op de stoffige straat.

Hij had nu geen tijd om stil te staan bij zijn veiligheid, zijn geluk of eventuele verwondingen; die zou hij later wel verzorgen. Hij moest onmiddellijk iets bedenken als hij de wachters een stap voor wilde blijven. Want die zouden zich ondertussen al de ladder af haasten om te kijken wat er met hem was gebeurd.

Hij zat nog steeds verstrikt in de gewaden van weduwe Gulbahar. Als er niemand keek, bedacht Aladdin, kon hij ze met gemak om zich heen wikkelen en zich vermommen als een vrome – maar lelijke – meid en dan via een van de harems ontsnappen.

Hij bleef staan toen een vrouwenstem vlak boven hem begon te schateren.

Hij keek op en zag niemand minder dan de weduwe zelf uit het raam leunen en niet onvriendelijk naar hem lachen. Er waren twee andere vrouwen in de buurt, ongetwijfeld hadden ze heerlijk met elkaar staan roddelen tot hij uit de lucht was komen vallen. Dat zou hun enige pleziertje van de dag zijn voordat ze aan de slag moesten om iets te eten en werk te vinden.

‘Is het niet wat vroeg op de dag om al in de problemen te zitten, Aladdin?’ vroeg Gulbahar plagend.

‘Je zit pas... au... in de problemen... au... als ze je te pakken krijgen,’ protesteerde Aladdin, die probeerde zijn pijn te verbijten toen hij opstond en bij hen ging staan. Hij

hoopte maar dat ze de hint begrepen toen hij een van de doeken rond zijn hoofd en nek sloeg. Hij leunde tegen de muur op een manier die hopelijk voor vrouwelijk doorging, stak een van zijn heupen uit en bleef met zijn rug naar het uiteinde van de steeg gekeerd staan. Van die kant zouden de wachters moeten komen.

Gulbahar rolde met haar ogen en schudde haar hoofd.

‘Aladdin, je moet echt eens een gezinnetje stichten,’ zei ze met een zucht. ‘Zoek een net meisje, die maakt wel wat van je.’

De andere vrouwen knikten instemmend. Ze wisten alles van nette meisjes, ook al waren ze dat zelf beslist niet. Maar ze moesten ook eten, en nette meisjes hadden in Agrabah vaak maar weinig.

‘Daar is hij!’ riep Razoul opeens uit. Met een hele ploeg aan wachters achter zich liep hij stampend de steeg in en blokkeerde Aladdins uitweg.

‘Nú zit ik dus in de problemen,’ zei Aladdin.

Hij wilde zich omdraaien, maar Razoul had al zijn overgebleven razernij en energie blijkbaar verzameld om woest naar voren te duiken. Het lukte hem Aladdin bij zijn arm te grijpen en hij draaide hem om.

‘Zo, Straatrat, déze keer zal ik je...’

Voordat hij zijn dreigement kon afmaken sprong er een krijgsd aapje op zijn hoofd dat met scherpe klauwen naar zijn ogen krabde.

‘Perfecte timing, Abu,’ zei Aladdin dramatisch, speciaal voor de vrouwen die hen gadesloegen.

Pas daarna sloeg hij op de vlucht.

Hij danste om Razoul heen en het lukte hem langs de andere wachters te duiken die naar hem reikten en grepen zonder dat dat veel uitrichtte. Zij waren met z’n tieneen nog niet zo goed als één Razoul, en dat was maar goed ook. Hij was de enige voor wie Aladdin echt moest uitkijken, want hij kende deze straten bijna net zo goed als de jongen.

Aladdin dook weg in iets wat net een scheur in de stad leek, op de plek waar twee afbrokkelende gebouwen elkaar overeind hielden als twee oude mannen die tegen elkaar leunden. Aladdin rende door de opening en kwam op een slecht onderhouden binnenplein. Een drooggefallen, nutteloze fontein stond in het midden. Ooit, heel lang geleden, was er misschien nog water uit gekomen, in de tijd dat een of andere sultan het nog van belang vond dat ook de armere inwoners van Agrabah mooie dingen om zich heen hadden.

Aan de overzijde van het binnenplein verscheen Razoul met opgeheven kromzwaard.

‘Denk maar niet dat je kunt ontkomen in de doolhof van de Oostelijke Straten, Aladdin,’ sprak hij streng. Hij glimlachte bijna toen hij de verraste blik op Aladdins gezicht zag verschijnen. ‘O, ja, ik weet wat je van plan bent. Maar jij hebt de wet overtreden. Je moet je straf aanvaarden.’

‘Je bent dus echt van plan om mijn hand af te hakken omdat ik een enkel... brood... heb... gestolen,’ zei Aladdin, die tijd probeerde te rekken door behendig op zijn tenen

heen en weer te springen en in cirkels te bewegen, nog steeds met de fontein tussen hen in.

‘De wet is de wet.’

Aladdin maakte een schijnbeweging naar links en probeerde toen via rechts weg te duiken. Maar Razoul liet zich niet voor de gek houden; zijn kromzwaard schoot naar rechts. Aladdin dook opzij en trok zijn buik in. Toch kwam hij er niet helemaal ongeschonden mee weg: een heel smal streepje donkerrood parelde op zijn huid. Aladdin siste van de pijn.

Razoul wachtte even.

‘Wie weet is de rechter mild als je hem toespreekt. Wie weet zal hij... je omstandigheden laten meewegen in zijn oordeel. Maar dat is zijn taak. De mijne is om je op te pakken.’

‘Echt? Ik dacht dat het vooral jouw taak was om baklava te eten. Je wordt trager, ouwe,’ zei Aladdin uitdagend. Met een woeste brul bracht Razoul zijn kromzwaard uit alle macht omlaag.

Aladdin maakte zich klein en rolde opzij. Vonken spatte op waar het kromzwaard de keien raakte.

Snel klauterde hij een krakkemikkige steiger op die zijn gewicht maar nauwelijks kon dragen. Razoul zou hij in elk geval niet houden. De wachter vloekte van frustratie terwijl Aladdin er zo snel als hij kon vandoor ging en in een willekeurig patroon van het ene naar het volgende dak sprong. Hij dacht niet na en stelde ook geen plan op; hij wilde eerst zo ver mogelijk van de markt vandaan zijn voor

hij weer omlaag klom naar de stillere, donkerdere straten in de wijk waar de Straatratten woonden.

Aan een kwetterende kreet kon hij afleiden dat Abu hem eindelijk weer had ingehaald. Abu sprong op Aladdins schouder en hield zich daar stevig vast terwijl de jongen zich nog steeds behoedzaam voortbewoog in de schaduw. Hij sloop verlaten huizen in: door de kapotte ramen naar binnen en via de gapende deuropeningen weer naar buiten.

Toen ze aankwamen bij een doodlopende steeg die zo vervallen en nutteloos was dat hij gebruikt werd als geïmproviseerde afvalberg voor de krottenwijk had hij eindelijk het gevoel dat hij kon rusten. Hier kwamen geen mensen van de stadsreiniging om het afval op te halen, en de berg groeide gestaag terwijl de armsten alles doorzochten in de hoop dat iemand ergens een bruikbaar restje in had laten zitten. Het stonk hier, maar het was veilig.

‘Poeh. Die ouwe wordt trager, maar ook slimmer,’ gaf Aladdin met tegenzin toe, en hij klopte alle stof van zijn broek en gilet. ‘En dan nu, mijn waarde heer, zullen we ons tegoed doen.’

Hij zocht een plekje tegen een muur en brak nu eindelijk het brood in twee stukken. De ene helft gaf hij aan Abu, die het gretig van hem aannam.

Net toen Aladdin een grote, heerlijke hap wilde nemen hoorde hij iets op straat kletteren, en hij wachtte roerloos af.

Hij verwachtte paleiswachters te zien opduiken.

Hij verwachtte dat hij opnieuw op de vlucht moest slaan.

Wat hij níét had verwacht waren twee van de kleinste, magerste kinderen in heel Agrabah. Ze maakten een sprongetje van schrik bij het geluid dat ze zelf hadden gemaakt toen ze door de hopen afval heen wroetten, op zoek naar iets te eten. Zodra ze Aladdin zagen, klampten ze zich nog net niet aan elkaar vast, maar ze gingen voor alle zekerheid wel wat dichters bij elkaar staan. Ze hadden heel grote ogen en ingevallen buikjes. Pas toen hij eens goed keek, zag hij dat een van de twee een meisje was; hun vadders waren vormeloos en de kinderen waren ongelooflijk mager.

‘Ik zal jullie niets doen. Jullie komen me bekend voor. Heb ik jullie al eens eerder gezien?’

De kinderen zwegen en hielden wat ze ook hadden gevonden – botten, meloenschillen – achter hun rug verstopt.

Straatratten zorgen voor elkaar. De woorden van zijn moeder kwamen opnieuw in hem naar boven.

‘Hier,’ zei hij, en hij kwam langzaam overeind, zonder plotselinge bewegingen te maken. Hij wist hoe het was om bang te zijn dat iedereen die groter, gezonder of ouder was dan jij je iets zou aandoen en van je zou stelen wat je had. Hij hield zijn handen naar voren: de ene was leeg en bedoeld als teken van vrede, de andere hield een half brood vast.

De twee kinderen konden niet anders dan naar dat brood staren.

‘Neem het,’ drong hij zachtjes aan.

Hij hoefde ze niet lang te overtuigen. Het meisje, dat

iets dapperder was, stak haar hand uit om het aan te pakken. Ze deed haar best het niet meteen weg te grissen. Ze mompelde nog een ‘dankjewel’ voordat ze de homp brood in twee bijna even grote stukken brak. Ze gaf het grotere stuk aan haar ielere, kleinere broertje.

Abu keek vol interesse toe en kauwde ondertussen op zijn eigen brood.

Aladdin voelde woede opkomen die als een brok in zijn keel bleef steken.

Wanneer hadden die twee kinderen voor het laatst een goede avondmaaltijd gehad, of genoeg schóón water te drinken gekregen? Er was niets veranderd. De sultan zat nog steeds in zijn prachtige paleis met de gouden koepels met zijn speeltjes te spelen terwijl er mensen verhongerden op straat. Er zou nóóit iets veranderen totdat de sultan – of iemand anders – wakker werd en zag hoezeer het volk te lijden had.

Aladdin zuchtte en tilde Abu op zijn schouder. Langzaam liep hij naar huis, met een maag die zonder brood erin des te voller zat met woede en wanhoop.